

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ
ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΥΛΑΟΥ.

(PAUL FEVAL)

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ Α. Ρ. Ρ.

(συνέχεια Ἰδε φυλ. Γ'.)

Καὶ τῇ ἔτεινε ἄλλο περγαμηνὸν, φέρον καὶ αὐτὸ τὴν σφραγίδα τοῦ βασιλέως. Ἦν δὲ τοῦτο ἡ διαταγὴ πρὸς τὴν δόξαν Ἰνὲς Καθαυάλην νὰ νυμφευθῇ ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς τὸν Λουδοβίκον Βασκογκέλλον Ὑ Σούζαν, κόμητα Καστελμελχώραν.

Ἡ Δόνα Χιμένα ἀναγνοῦσα τοὺς πρώτους στίχους ὠχρίασεν. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ της, τὸ πρόσωπόν της ἐφλογίσθη ἀπὸ ἀγανάκτησιν.

— Ὁ Θεὸς σῶζοι τὸν βασιλέα! εἶπε κλείουσα τὸ διάταγμα. — Ὑποθέτω, κύριε, ὅτι ἐτελείωσεν ἡ ἀποστολὴ σας.

Ὁ Ἄντουνέζος καταβληθεὶς ἀπὸ τὴν ἀτάραχον ταύτην ἀξιοπρέπειαν ἐν ταῖς δεινότεραις στιγμαῖς, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν σιωπῶν, καὶ ἐξῆλθε.

— Ὑπαγε, θύγατερ, ὑπαγε, εἶπεν ἡ κόμισσα μὲ διακεκομμένην φωνήν. Συνοδεύσατέ την, πάτερ . . . θέλω νὰ μείνω μόνη.

Τὸ αἶμα εἶχε πάλιν ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὰς παρειάς της· ἔτρεψε δὲ ὅλη καὶ ἐκράτει σπασμωδικῶς τὸ ἔρεισμα ἑνὸς τῶν θρόνων, ὡς ἂν οἱ πόδες της ἐλύγιζον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός της. Ἡ Ἰνὲς καὶ ὁ ἱερεὺς ἠθέλησαν νὰ μείνωσι πλησίον της· ἀλλὰ συστείλασα τὴν ὄφρυν, ἔδειξε τὴν θύραν μὲ νεῦμα τόσον ἐπιτακτικόν, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὴν παρακούσωσιν.

Ὡς δὲ ἔμεινε μόνη, δὴν δάκρυα, μακρὸν ἤδη χρόνον ἐμποδιζόμενα, ἀνέβρυσαν τέλος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Κλονιζομένη δὲ, καὶ εἰς τῆς αἰθούσης στηριζομένη τὰ σκεύη, ἐσύρθη μέχρι τῆς εἰκόνης τοῦ Ἰωάννου Σούζα, μιᾶς τῶν ὅσαι ἐκρέμαντο εἰς τὸν τοῖχον, καὶ ἐκεῖ αἱ δυνάμεις της τὴν παρήτησαν, καὶ ἐρρίφη γονυπετής.

— Θεέ μου! εἶπε, δὸς νὰ ᾔην ἐδική μου ἀπάτη! Δὸς, ἡ καταβιβρώσκουσα, ἡ κατασυντρίβουσα τὴν καρδίαν μου ὑποψία νὰ ᾔην ἀποκύημα φροῦδων μητρικῶν μέριμνῶν. . . Ὡ! ὄχι! ὄχι! ἀληθέστατον εἶναι! Ὁ Βασκογκέλλος διατὶ ἄλλο ἤθελε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν γάμον του; διὰ τί μοι ἐκρυπτε τούτου τοὺς λόγους; διατὶ ὅταν τὸν ἠρώτησα ἐφάνη τεταραγμένος; Ὡ! ὦ! ὦ! ἀποδεικνύουσι τὸ ἔγκλημα τοῦ Καστελμελχώρου. Ὁ Σίμων δὲν ἐτόλμα νὰ μοι εἰπῇ τὴν καταισχύνῃ αὐτὴν. Ἡ γενναία καρδία του ἐβδελύττετο τὴν κατηγορίαν κατ' ἀδελφοῦ! — Ὁ υἱός σου, ὦ κόμη, προσέθηκε ἐξαπτομένη, καὶ τοῦ Ἰωάννου Σούζα βλέπουσα τὴν εἰκόνα, — ὁ φέρων τὸ ὄνομά σου, καὶ εἰς τὸ πλευρόν του κρεμῶν τὸ εὐγενὲς ξίφος σου, ὁ υἱός σου εἶναι καὶ κακὸς ἀδελφός καὶ ἄτιμος εὐπατρίδης!

Ἐγερθεῖσα δὲ διέδραμε βιαίως τὴν αἴθουσαν.

— Καὶ ἡ διαταγὴ ἐκείνη τοῦ βασιλέως! ἐπανάλαβε. — Νὰ παρακούσω! ἡ χήρα τοῦ Σούζα νὰ παρακούσῃ εἰς τὸν υἱὸν Ἰωάννου τοῦ Βραγαντίδου! Καὶ

ὅμως πρέπει νὰ ἀνεχθῶ ν' ἀρπαγῇ ἀπὸ τὸν Βασκογκέλλον, ἀπὸ τὸν μόνον υἱὸν ὅστις μοι ἀπέμεινε! — ν' ἀρπαγῇ ἀπ' αὐτὸν ἡ μερίς τῆς ἐπὶ τῆς γῆς εὐτυχίας του; Νὰ ἀνεχθῶ νὰ ῥιφθῇ ἡ Ἰνὲς, ἡ προστατευομένη μου, εἰς τοῦ ἀναξίου ἐκείνου υἱοῦ τὰς ἀγκάλας; Ὡ! πόσον εὐτυχεῖς ἦσαν σήμερον τὸ πρωί! πόσον καθαρὰ ἡ καρδία ἐκείνης! πόσον ἡ καρδία του εὐγενῆ! Πῶς ἠνωμένοι θὰ ἠῤῥαιμόνου! Θεέ μου! εὐσπλαγχνίσου τι! τί νὰ πράξω;

Ἀφ' ὧν διεκόπη, καὶ, ὡς ἂν εἶχε διὰ μιᾶς εἰσακουσθῇ ἡ εὐχή της, ἐλπίς ἔλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της, καὶ ἀπεδίωξε τὴν ὠχρότητα.

— Ἡ Βασίλισσα, ἡ δόνα Λουδοβίκα κυβερνᾷ, εἶπεν, ἀκόμη. Ἡ δόνα Λουδοβίκα ἔχει τὸ στέμμα καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ κράτους, καὶ ἡ διαταγὴ της δύναται ν' ἀκυρώσῃ αὐτὴν τὴν διαταγὴν. Ἀς ῥιφθῶ εἰς τοὺς πόδας τῆς βασιλίσσης. Μὲ ἀγαπᾷ καὶ θενὰ μᾶς σώσῃ.

Γ.

Τοῦ Βασιλέως ἡ ἔγερσις.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ ὁ Ἀσκανίος Μακαρόνης, ὁ καλὸς ἱππότης τοῦ Παταύου, εἶχεν ἤδη εὑρεῖ τὸ ζητούμενον, καὶ ἔσπευσε νὰ τὸ διακοινώσῃ εἰς τὸν Κόντην. Οὗτος δὲ τὸν ἐδέχθη εὐμενέστατα, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰταλὸν ἂν ἔχῃ ἰσόσταθμόν του χρυσόν, ἀλλ' ὅμως σὺν εὐκαταφρόνητον ὀδύνῃ. Ἐπειτα δὲ ὁ Παυλὸς ἐξῆλθε τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν πόλιν, ὅπως προδιαθέσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του, εἰπὼν πρὸς τὸν Κόντην:

— Ἐξοχότητε, θὰ νυμφευθῇτε τὴν δόξαν Ἰνὲς, καὶ πρὸς τοῦτους θὰ γίνηται δούξ τῆς Καθαυάλης, ὅπερ ἐστίν, ἀξάδελφος τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος. (1)

Κατωτέρω θὰ εὕρωμεν πάλιν τὸν Ἰταλὸν, καὶ θὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώτης τίς ᾔην ἡ ἐφευρέσις του.

Ἐν τούτοις δὲ πρέπει νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν ἐωθινήν ὑποδοχὴν τοῦ Μεγαλειοτάτου Ἀλφόνσου γ'. βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας, ὅστις ἐν ἐντελεῖ ἀγνοίᾳ του ἐμελλε μεγάλως νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐδωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ πονηροῦ Παταύου.

Κατὰ τὴν ἐθιμοταξίαν τῆς αὐλῆς τῆς Λισαβῶνος, οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ Βασιλεὺς. Ἀλλ' ὁ κοιτῶν οὗτος ἐκοινῶναι διὰ θύρας οὐδέποτε κλειομένης μετὰ μεγάλου ἀντιθαλάμου, ἐν ᾧ ἡγρύνει κατὰ πᾶσαν νύκτα εἰς τῶν τακτικῶν θαλαμηπόλων. Τοῦ προθαλάμου τούτου ἡ ἐξωτερικὴ θύρα ᾔην κεκλεισμένη, καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἐκοιμῶντο ἐγκαρσιῶς ἐπὶ τῆς οὐδοῦ δώω σωματοφύλακες, κατ' ἔθος εἰσαχθὲν ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Δ'. ὅστις ἐφοβεῖτο μὴ δολοφονηθῇ ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν. Ἡνοίγετο δὲ ἡ θύρα αὐτὴ εἰς ὀπλοθήκην, ἐν ᾗ διητῶντο ὑπηρετοῦντες οἱ ἱππῶται τοῦ Στερεώματος.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλφόνσος ἐκοιμᾶτο, καὶ νῦξ ᾔην ἀκόμη. Κατὰ ἐμπύπτωσιν δ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἐμελλε νὰ διανυκτερεύσῃ παρὰ τῇ βασιλεῖ ὁ δδν Πέτρος Ἀκούας, ἐπομένως τὸν ἀντικατέστησεν ὁ διάδοχός του Καστελμελχώρας ἐβάδιζε λοιπὸν ὁ νέος κόμης ἄνω καὶ κάτω μὲ βραδέα βήματα εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. Ἐφαίνετο δ' ἄχρως καὶ πεπονημένος, ὡς ἀναλαμβάνων ἐκ μακρᾶς ἀσθενείας. Ἦν ἄρα ἡ ἄκρατος τῆς ἐπιτυχίας χαρὰ, ᾔην ἡ τύφισ τοῦ συνειδητός, τὸ καταθορυβοῦν αὐτὸν τὴν πρώτην νύκτα τῆς ἀγρυπνίας του; Οὐδὲ

(1) Οἱ Καθαυάλοι εἰς δευτερεύον κλίθος τῶν Βραγαντιδῶν.

μίαν στιγμήν δὲν ἦλθεν ὁ ὕπνος νὰ θελαῖσθῃ τὰ βλέφαρά του, καὶ ἂν ᾔην εἰς τὴν κλίνην του τεταμμένος, δὲν ᾔθελε τὰ κλείσει διόλου, διότι τὸ αἷμά του ἔκαε πυρρῶς.

— Πάτερ, ἐψιθύριζε πλανῶν παράφορα βλέμματα περίξ του, — μὴ μὲ καταδικάζῃς χωρὶς νὰ μ' ἀκούσῃς. Ὡμῶτα, τὸ ἐνθυμοῦμαι, καὶ τὸν θρόνόν μου θέλω ἐκπληρῶσαι· τί σημαίνει τὸ πῶς; Σὺ εἶπας: ἀγρυπνῆτε ἐπὶ τοῦ βασιλείως, πολεμήσατε τὸν Βιντιμίλῃν. — Ἰδοὺ, ἰδέ με ἀγρυπνοῦντα παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Βασιλείως: τὸν δὲ Κόντην, τὸν ἐπολέμησα, τὸν ἐνίκησα ἤδη... καὶ θὰ τὸν πολεμήσω ἀκόμη... Ὁ δόλος, λέγεις, δὲν εἶναι τὸ ὄπλον τοῦ εὐγενοῦς; Τὸ ἄριστον τῶν ὄπλων, πάτερ, εἶναι τὸ παρέχον τὴν νίκην... Τὸ ὄνομα προσφέρει τοῦ ἀδελφοῦ μου;...

Ἐδῶ διεκόπη ὁ Καστελμελχώρας, καὶ ἐξέτεινε τὰς δύο χεῖρας εἰς τὰ ἔμπροδ, ὡς νὰ ἀπέκρουεν ὀχληρὸν καὶ δυσάρεστον δράμα.

— Ὁ ἀδελφός μου! ἐξηκολούθησε. — Ναί, τῷ ἀφαιρῶ τὴν ἀγαπητὴν του μνηστὴν, ἀλλὰ τῷ ἀποδίδω τὴν περιουσίαν της... Πάτερ, σ' ἐγγυῶμαι, ὅταν γίνω μέγας καὶ ἰσχυρὸς, — ὁ ἰσχυρότατος πάντων, — θὰ μετακαλέσω πλησίον μου τὸν Σίμωνα... διότι τὸν ἀγαπῶ, καὶ θέλω νὰ προσεγγίσῃ ποτὲ τόσο εἰς τὸν θρόνον, ὥστε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ θρόνου εἰς μόνος ἄνθρωπος νὰ ὑπάρχῃ. Δὲν εἶναι τοῦτο, πάτερ, προκρίτωτερον τοῦ ἔρωτος μῆς γυναικός;

— Τίς τοιμᾶ νὰ ὁμιλῇ εἰς τὸν βασιλικὸν προθάλαμον; ἐρώτησεν αἰφνὴς ἡ μεμψύμοιρος καὶ ἰσχνή φωνὴ Ἀλφόνσου τοῦ ΣΤ'.

Ὁ Καστελμελχώρας ἀνεσκήρτησε βιαίως, τὸ δὲ δράμα τοῦ διεσκαδάσθη, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἐνδίδοντα ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς ἀκαταμάχητον κάματον.

— Ἀκούνα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βασιλεὺς. Πέτρε Ἀκούνα, γέρον ὑπᾶ! Ἦλθαν νὰ μὲ δολοφονήσουν οἱ Μαυριτανοὶ τῆς Ταγγερίας, καὶ, φιλτατε μου, θὰ σὲ κρεμάσω.

Ὁ Καστελμελχώρας δὲν ἐτόλμα ν' ἀποκριθῇ, διότι καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀκούνα ἦν ὡς ἐξακολούθησις τοῦ ἐπιφοιτήσαντος αὐτὸν μαγνητικοῦ ὀνείρου, ἦν τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν θυμάτων τῆς φιλοδοξίας του. Ὁ Βασιλεὺς ἤρχισε τότε νὰ ταράττῃται εἰς τὴν κλίνην του, καὶ ἐπανελάβε μὲ ὀργίλην φωνήν.

— Μᾶς προδίδουσι λοιπόν, μᾶς ἐγκατέλειψαν ὅλοι, ἡ μᾶς ἐβρίψαν εἰς ἔρημον καὶ ἀδιέξοδόν τινα οἶκον, ἡ ἱώως περιφερόμεθα τὸν κόσμον ἐπαιτοῦντες τὸν ἄρτον μας, ὡς λέγεται περὶ τοῦ προπάτορος ἡμῶν, τοῦ ἀγαθοῦ βασιλείως δὲν Σεβαστιανοῦ;... Αἱ! Πέτρε! Ὁ ἀπολύσω τὸν σύντροφόν μου Ῥοδερίκον νὰ σὲ πνίξῃ, ἅπιστε σκύλε!

Ὁ Ῥοδερίκος ἀκούσας τὸ ὄνομά του, ἤρχισε νὰ ὠρύηται ἀπειλητικῶς, ὁ δὲ Καστελμελχώρας εἰσῆλθεν εἰς τὸν βασιλικὸν θάλαμον.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς. Ἐτρόμαξες πολὺ, δὲν εἶναι ἀλήθεια, γέρον Πέτρε μου;... Μὰ τὸν σταυρὸν τῆς Βραγαντίας! προδοσία, ὑπάρχει προδοσία... Δὲν εἶναι ὁ Πέτρος Ἀκούνας.

Ὁ Δὸν Λουδοβίκος σταθεὶς καὶ γονατίας.

— Ἡ Μεγαλειότης σας, εἶπεν, ἠυδόκησε χθὲς νὰ μὲ διορίσῃ κλειδοῦχον τοῦ κοιτῶνός της.

— Ποῖον, σέ;

— Λουδοβίκον Σούζαν, τὸν κόμητα Καστελμελχώραν.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισε τότε νὰ διαυγάζῃ, καὶ ὁ Ἀλφόνσος σκιάσας τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῆς χειρὸς του,

ἠτένισεν ἐπ' ὀλίγον τὸν Λουδοβίκον, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεκάγχασεν ἰσχυρῶς.

— Λέγει ἀλήθειαν, μὰ τὸ ναί, εἶπεν. Αὐτὸς εἶναι τὸ κομητίδιον· καὶ ὁ φίλος μας Βιντιμίλλης ἀκέμῃ δὲν τὸν ἐδολοφόνησε. Νοστιμώτατον πρᾶγμα εἶναι... Αἱ, λοιπόν, Καστελμελχώρα. Σὲ εἶχαμεν λησμονήσει ὁλως διόλου. Τί ἡλικίας εἶσαι;

— Βασιλεῦ, δεκαεννέα ἐτῶν.

— Ἐν ἑτος μεγαλύτερός μου. Δὲν εἶσαι ὑψηλὸς ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν σου. Ἡξεύρεις τὸ ταυροκέντημα; — Ἡμπορῶ νὰ τὸ μάθω.

Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄριστος ταυροκέντης τῆς Λισαβώνας. — Ἡξεύρεις νὰ μονομαχῇς;

— Βασιλεῦ, εἶμαι εὐγενής.

— Καὶ ἐγὼ, κομητίδιον· ὅμως δὲν τὸ λέγω τόσο συχνά ὅσον σεῖς... πρέπει νὰ μονομαχήσω μαζί σου.

Καὶ πρὶν ἀνοιξῇ ὁ Καστελμελχώρας τὸ στόμα ν' ἀποκριθῇ, ὁ Ἀλφόνσος ἐφόρσε τὰς περισκελίδας του, καὶ ἐξεκρέμασε δύο θελοῦς ἐκ τῶν πρὸς ξιφασκίαν ἀπὸ τὸν τοῖχον.

— Προσοχή, Κύριε κόμη, προσοχὴ ἀνέκραξε, διαφλεγόμενος ἀπὸ παιδαριώδη ἀνυπομονησίαν. Ἐν, δύο!.. ἀπόκρουσε... ἀπόκρουσε... δέξου!

Καὶ μετὰ τρία παρατράγωδα καὶ ἀλλεπάλληλα κεντήματα ὁ Ἀλφόνσος ἀνέλαθεν ὁ ἴδιος θέσιν ἀμύνης. Τότε ὁ Καστελμελχώρας προσέβαλε τρίς, ἀλλ' ἐμφρόνως ποῖων δὲν ἤγγισε τὸν βασιλέα.

— Δὲν ὁμοιάζει, εἶπεν αὐτὸς, ὅτι θέλεις νὰ μὲ κάμῃς χάριν! καὶ μὲ τὸν γυμνόν του πόδα ἐκτύπησε τὸ ἔδαφος, ὡς χροῦν τὸ προσκλητήριον.

— Στάσου!... ἀπόκρουε τετάρτην, καὶ ἔμπροδ κατὰ πλευράν. Κτύπα!

Τοῦτο, κομητίδιον, τ' ὀνομάζομεν διαπλευρισμόν. Ἄλλοτε, πιστεύω, δὲν θὰ ἔλθῃς νὰ μετρηθῇς μαζί μου. Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Εὐχολον θὰ ἦτον εἰς τὴν Μεγαλειότητά της νὰ μὲ τρυπήσῃ πέραν καὶ πέραν.

— Θὰ ἦτον νοστιμώτατον πρᾶγμα.

Ὁ Ἀλφόνσος ὅλος ῥιγῶν ἀπὸ φόβος, ἐχώθη πάλιν εἰς τὰ πεπλώματά του. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἤδη ἐξημερώσει, διέταξε τὸν δὸν Λουδοβίκον ν' ἀνοιξῇ τὰς θύρας.

Ὅσοι τῶν αὐλικῶν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ παρευρίσκωνται εἰς τοῦ Βασιλείως τὴν ἔγερσιν, εἰσῆλθον ἀμέσως, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Κόντη. Καὶ οἱ μὲν λοιποὶ ἐστάθησαν μακρὰν μόνος δὲ Κόντης προὔχωρησε μέχρι τῆς κλίνης τοῦ ἡγεμόνος, καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά του τὴν ἐφίλησε.

Μεταξὺ δὲ τῶν λοιπῶν αὐλικῶν ἃς μὴ περιμένωσιν οἱ ἀναγνώσται νὰ κατονομάσωμεν ἐνταῦθα τὰ κατὰ τὸν ἴκ'. αἰῶνα ἐγκαυχήματα ἐκεῖνα τῆς Πορτογαλίας, τοὺς λαμπροὺς εὐπατρίδας, ὧν εὐγενεστέρους οὐδὲν ἔθνος εἶχε τότε νὰ ἐπιδείξῃ· διότι ὅλοι οἱ παρυστάται τῶν μεγάλων καὶ ἀρχαίων οἰκονομειῶν ἦσαν μεμακρυσμένοι τῆς σχέσεως τοῦ Ἀλφόνσου, καὶ εἰς τὴν αὐλήν του δὲν ἐφαίνοντο οὔτε ὁ Σότος Μαύρο, οὔτε ὁ γενάρχης τῶν Καστριῶν, οὔτε ὁ Βιεύρας δὲ Σιλβας, οὔτε ὁ Μέλλος, οὔτε ὁ Σούρης, οὔτε ὁ δ' Ἀκόστας, οὔτε ὁ Σάγκιτ Βικέντιος. Ἀλλ' ἦσαν οἱ αὐλικοὶ τοῦ ἡγεμεῖς ἐξηγουενοί, ἡ ψευδοεγγενοὶ ὡς ὁ Κόντης, ἡ μαχαιροφόροι τινὲς λιμοτόντες, ἄπονον ἐπιδιώκοντες τύχην. Μόνον δὲ ὁ δευτερότοκος Κάστρος, ὁ δευτερότοκος Μενεσῆς καὶ τινὲς ἄλλοι ὅμοιοι τούτοις εἶχον κυρίως δικαίωμα, καθ' ὃ γνησίως εὐγενεῖς, νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ υἱοῦ Ἰωάννου τοῦ Δ'.

Ὁ Ἀλφόνσος τὸ ἡσθάνετο τοῦτο, διότι ἡ παραπροσύνη του εἶχε πολλὰκις ὁρθῆς κρίσεως διαλήψεις, καὶ

τὸ πνεῦμά του ἀν καὶ πρὸς τὸ παράδοξον κλίον, δὲν ἦν ὁμως ἄμοιρον διορατικότητος, δι' ὃ καὶ ἐδαψίλευε τοὺς χλευασμοὺς εἰς τοὺς παρεγγράφους αὐτοὺς μεγιστάνας, καὶ συνήθισε νὰ περιφρονῇ ἐντελῶς ὅλους τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας.

Ὁ Κόντης κατὰ τὴν συνήθειάν του κατέσχευε ἀμέσως μόνος τὸν Βασιλέα, καὶ καθίσας παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, ἤρχισε νὰ τὸν ἐμιλῇ κρυφίως.

Ἐν τούτοις δ' οἱ αὐλικοί, σφραγισθέντες ἤδη τὴν ἀναφυομένην εὐνοίαν τοῦ Βασιλέως πρὸς τὸν Καστελμελχώραν, τῷ καταδαψίλευον φιλοφρονήσεις καὶ δεξιώσεις.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Κόντης εἶχε πολλὰ τινα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Βασιλέα. Πρὸ πάντων τῷ εἶχε φανῇ χθὲς προσοχῆς ἄξιος εἰς τῶν λόγων τοῦ Καστελμελχώρα, ὅτι ἡ βασιλομήτωρ δύναται ν' ἀκυρώσῃ ὅ,τι πράττει ὁ Βασιλεὺς. Τὸ πρᾶγμα ἦν ἀληθὲς καὶ λίαν ἐπιφοβόν δ' ἄνθρωπον οὗ ἡ ἐφήμερος ἰσχὺς ἐστηρίζετο εἰς μόνην τὴν εὐνοίαν τοῦ Ἀλφόνσου.

— Τί θὰ κάμωμεν σήμερον, φίλε; ἐρώτησεν ὁ Βασιλεὺς.

— Ἐνα Βασιλέα θὰ κάμωμεν, ἀπεκρίθη μειδιδῶν ὁ Κόντης.

— Ἐνα βασιλέα; . . . τί ἐνοεῖς;

— Ἡ Μεγαλειότης σας εἶναι ἐνῆλιξ. καὶ ὅμως ἡ σφραγὶς τοῦ κράτους δὲν εἶναι εἰς χεῖράς της, ἄλλος δὲ φέρεי τὸ σκήπτρον καὶ τὸ στέμμα πραγματικῶς. Οἱ ἀγαθοὶ δοῦλοι τῆς Μεγαλειότητός σας λυποῦνται διὰ τὴν τοιαύτην τῶν πραγμάτων κατάστασιν.

Ὁ Ἀλφόνσος ἔμεινε σιωπῶν, καὶ τὸ στόμα του ὑπνοήθη χασμώμενον.

Τίς οἶδεν, ἐξηκολούθησεν ὁ αὐλικὸς, τί ἀποτέλεσμα δύναται τοῦτο νὰ ἔχῃ; Ἡ βασίλισσα εἶναι αὐστηρὰ καὶ δὲν πολυεγκρίνει τὰς εὐγενεῖς ἀσκολήσεις τῆς ὑμετέρας μεγαλειότητος. Ὁ ἡγεμὼν Δὸν Πέτρος προχωρεῖ τὴν ἡλικίαν καὶ ἀνδροῦται· κατάρθωτε ν' ἀγαπᾶται ἀπὸ τὸν λαόν . . .

— Νύριε Βεντιμίλλη, διέκοψεν ὁ Βασιλεὺς μετὰ τινος σοβαρότητος, — ἀγαπῶμεν τὸν Δὸν Πέτρον τὸν ἀδελφόν μας, σεβόμεθα τὴν δόξαν Λουδοβίκου Γυσμάνην, τὴν ἡμετέραν Βασιλομήτορα . . . ὁμιλήσατε, παρακαλῶ, περὶ ἄλλων πραγμάτων.

Ὁ Κόντης ἐστέναξεν ὑποκριτικῶς.

— Γεννηθῆτω τὸ θέλημα τῆς ὑμετέρας Μεγαλειότητος, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἀν συμβῇ, ἐξεπλήρωσα καὶ τὸ καθήκον πιστοῦ ὑπρέτου, καὶ ὅ' ἀποθάνω πολεμῶν τὸ κακόν, ἀφ' οὗ δὲν ἡμπόρεσα νὰ τὸ ἐμποδίσω.

— Καὶ νομίζεις τῷ ὄντι ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος; εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀνεγειρόμενος ἐπὶ τῆς χειρὸς του ἡρέμα.

— Τὸ φοβοῦμαι, Βασιλεῦ!

Ὁ Βασιλεὺς ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην του πάλιν, καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐγὼ δὲν τὸ φοβοῦμαι, ὅμως σ' ἐδαρύνουν . . . φέρ' ἐν φύλλον περιγραμνὸν καὶ τὴν ιδιωτικὴν μου σφραγίδα· φέρε νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφὴν μου, καὶ γράψῃ ὅ,τι θέλεις. — Ἄν ὅμως ἡ βασίλισσα παραπονηθῇ θὰ σὲ κρεμάσω.

Ὁ Κόντης ἐστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα βλέμμα ἐκπεληγμένον, διότι τὴν εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἀλφόνσου τόσον συνήθη αὐτὴν ἀπειλὴν ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἀκούσει ἀπευθυνομένην καὶ πρὸς αὐτόν.

— Θὰ σὲ κρεμάσω, ἐπανέλαθεν ὁ βασιλεὺς . . . Καὶ σήμερον λοιπὸν τί θὰ κάμωμεν;

— Χθὲς ἔφθασαν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν τέσσαρες ταῦροι, Βασιλεῦ.

— Θαυμάσια! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλφόνσος, συγκρούων τὰς χεῖράς του. — Αὐτὸ, τὴν ἡμέραν . . . καὶ τὴν ἐσπέραν;

— Πρὸ πολλοῦ ἡ μεγαλειότης σας δὲν ἐξῆλθεν εἰς τὸ μέγα κυνήγιον.

— Θαυμάσια καὶ τοῦτο, θαυμάσια! . . . Ἀκούετε, κύριοι; Ἀπόψε μέγα κυνήγιον εἰς τὸ βασιλικόν μου δάσος τῆς Λισαβώνας, ὅπου δένδρα εἶναι οἱ ὑψηλοὶ καὶ στερεοὶ λιθινοὶ οἴκοι, καὶ ἄγρια οἱ καλοὶ πολῖται καὶ αἱ ὠραῖαι πολίτιδες.

Τὰ φορέματά μου! τὰ φορέματά μου! θὰ εἶναι ὠραῖα ἡμέρα, αὐθένται . . . Κόντη, ὅ,τι καὶ ἀν γίνη, δὲν θὰ σὲ κρεμάσω. Σ' ἐπιτρέπομεν νὰ φιλήσῃς τὴν χεῖρά μας . . . Ποῦ εἶναι τὸ κομητιδίων;

Ὁ Καστελμελχώρας προὐχώρησε πρὸς τὸ στῶμα τοῦ βασιλέως.

— Σὲ διορίζομεν δι' αὐτὴν τὴν νύκτα ἀρχικυνηγόν, κομητίσκει.

Ἀδιόρατον μεδίαιμα διέστειλε τὰ γεῖλη τοῦ Κόντη ἀκούσαντος ταύτας τὰς λέξεις.

— Μὰ τοὺς εὐγενεῖς μου προγόνους, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ὁ νέος ἀρχικυνηγὸς δὲν ὑποπτεῖ ποῖαν ἄγγραν θὰ ἐξανγεῖρῃ ἀπόψε! . . . Ἄν μ' ἐπιτρέπῃ ἡ Μεγαλειότης σας, ἐπρόσθεσε μετὰ ταῦτα μεγαλοφώνως, ὁ κύριος Κόμης δὲν εἶναι ἱππότης τοῦ Στερεώματος, καὶ ὁ κανονισμὸς δὲν τὸ ἐπιτρέπει.

— Εὐκόλον πρᾶγμα. Πρέπει νὰ χειροτονηθῇ πρὸ τοῦ κηνυγίου, καὶ θὰ ἔχωμεν οὕτω καὶ ἄλλην διασκέδασιν εὐθυμον.

Ὁ Ἀλφόνσος ταῦτα λέγων ἐξηκολούθει ἐνδύμενος. Ὁ δὲ Κόντης, ἐξελθὼν ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἐπέστρεψε κρατῶν ἐν φύλλον περιγραμνὸν καὶ τὴν βασιλικὴν σφραγίδα. Ὁ βασιλεὺς ὑπέγραψε καὶ ἐσφράγισε, καὶ ἀμφίβολον εἶναι ἂν ἐνθυμεῖτο εἰς τί ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὁ ἄγραφος αὐτὸς χάρτης. Τέσσαρες ταῦροι τῆς Ἰσπανίας, ἔπειτα παρῳδία σκωπτικῇ τῶν ἀρχαίων ἱποτικῶν ἐθίμων, ἔπειτα νυκτερινὴ ἀσωτία, πόσα χαρὰς ἀντικείμενα ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἱκανὰ νὰ ἐξαντλήσωσι καὶ τὰς σπανίας λογικοῦ ῥανίδας, ἃς ἡ τύχη μὲ φειδωλὴν τῷ ἐχορήγησε χεῖρα.

ΙΑ'.

Ἀσκάνιος Μακαρόνης Δελλ' Ἀκουαμόνδας.

Ὁ δὸν Σίμων Βασκογκέλλος, καταπονηθεὶς ἀπὸ τὴν πάλιν τῶν αἰσθημάτων τῆς προτεραίας, εἶχεν ἐνδώσει εἰς βαθὺν ὕπνον. Ὅταν δ' ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀνατεῖλει. Ἀνοίξας δὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπεν ὄναρ ἀκόμη. Μέλαναι καὶ ῥυπαραὶ δοκοὶ διεσταυροῦντο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὁ οὐρανὸς διεφαίνετο διὰ χασμάδος τῆς ὀροφῆς. Τὰ δὲ περιστοιχίζοντα αὐτὸν ἀντικείμενα οὐχ ἤττον ἔπρεπε νὰ ἐκπλήξωσιν ἄνθρωπον τραπέντα εἰς πολυτέλειαν ἡγεμονικὴν. Ἀκατέργαστος ξυλὴν τράπεζα ἔφερε κεράμια ἀγγεῖα, καὶ τὰ λειψάνα ἀφελοῦς δειπνοῦ. Δέκα δὲ βήματα παρέκει· ἐκρέματο εἰς καρφίον περιζώμα σκύτινον καὶ καθημαγμένον, καὶ ἀπὸ τὴν πῆραν αὐτοῦ προέκυπτεν ἡ λεπὶς μεγάλῃς μαχαίρας.

— Ποῦ εἶμαι, εἶπεν ὁ Σουζιῖδης, τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Πλησίον ὑπρέτου ἀφωσιωμένου αὐθέντα, ἀπε-

κρίθη ἡ τραχεῖα φωνὴ τοῦ Βαλθάσαρ, ὅστις καὶ προ-
ῆλθεν ἀμέσως. — Καὶ περὶ τούτου δὲν δύναται νὰ
καυχῇ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ δὲν Ἀλφόνσος εἰς
τὰ ἀνάκτορα.

Ὁ Σίμων ἀνεσκίρτησε, καὶ σκεδασθείσης διὰ μιᾶς
ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του τῆς ὁμίχλης τοῦ ὕπνου, ἀνέ-
λαβε τὴν μνήμην ὧν τῶν συμβάντων τῆς προτε-
ραίας.

— Λοιπὸν δὲν ὀνειρεύομαι, εἶπε μετὰ πικρίας· καὶ
ἰδοὺ ποῖον ἄστυλον μοὶ ἄρῃτε μόνον ὁ Καστελμελχώρας!

— Εἴθε καὶ χειρότερα μὴν εἶχεν ἐπιχειρήσει, αὐ-
θέντα.

— Ναί . . . τὴν Δόναν Ἰνές; τοῦτο δὲν ἔννοεῖς; —
ὦ! πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ, νὰ μάθω. . .

— Ἠσυχάσατε. Θὰ πληροφορηθῇτε περὶ αὐτῆς χω-
ρὶς ν' ἀναχωρήσῃτε ἀπ' ἐδῶ. Χθὲς ἐπανελθὼν εἰς τὸν
οἶκόν σας, ἔμαθα ὅτι ἡ εὐγενὴς μήτηρ σας ἀπέπεμψεν
χωρὶς ἀπαντήσεως τὸν κακοῦργον Ἀντουνὲξ μετὰ τῆς
συνοδείας του. Ἡ μνηστὴ σας δὲν γνωρίζει μέχρι τί-
νος βαθμοῦ προσέβη τοῦ ἀδελφοῦ σας ἡ προδοσία. . .

— Ἀς μὴ τὸ μάθῃ ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Σίμων. Κἄ-
νεῖς ἄς μὴ τὸ μάθῃ ποτέ, τὸ ἀκούεις;

— Αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ Βαλθάσαρ· ὑπάρχει ὅμως
τις, ὅστις τὸ ἐννόησε. Ἡ δόνα Χιμένα ἤξεύρει ὅτι ἓνα
μόνον ἔχει υἱὸν εἰς τὸ ἐξῆς.

— Τὸν θεὸν ἔχω μάρτυρα, εἶπεν ὁ Βασκογκέλλος,
ὅτι ἤθελα νὰ μὴν ἡθάνετο τὴν τοιαύτην θλίψιν πο-
τέ. Ἀλλ' ὁ καιρὸς, Βαλθάσαρ, παρέρχεται, καὶ οὐ-
δεὶς ἐπαγγρυνεῖ ἐπὶ τῆς μνηστῆς μου. Νὰ πηγαίνω.

— Μὲ τὴν ἀδείαν σας, αὐθέντα, θὰ μείνετε.

— Θέλεις νὰ μὲ κρατήσῃς μὲ τὴν βίαν;

— Διὰ τί ὄχι; εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ φλεγματικῶς.

— ὦ! τοῦτο εἶναι αὐθάδεια, ἀνέκραξεν ὁ Βασκογ-
κέλλος. Μ' ἐφάνης χρήσιμος, τὸ ἤξεύρω καὶ σ' εὐχα-
ριστῶ. Ἀλλὰ νὰ μὲ φυλακίσῃς! . . .

— Νὰ σᾶς φυλακίσω, ὑπέλαβεν ὁ Βαλθάσαρ· κα-
λὰ τὸ εἶπατε. Αὐθέντα θὰ μὲ διατρυπήσετε μὲ τὸ ξί-
φος σας πρὶν ἐξεέλθετε ἀπὸ τὴν θύραν ταύτην.

— Ἀκούσε, εἶπεν ὁ Σίμων ἀγανακτικῶς. Χθὲς με-
τεχειρίσθης κατ' ἐμοῦ τὴν βίαν, ἀλλ' ὁ σκοπὸς σου
ἦν πρὸς καλὸν μου. . . σήμερον ὅμως. . .

— Καὶ σήμερον ἀκόμη, αὐθέντα, ὁ σκοπὸς μου εἶ-
ναι καλὸς, καὶ ἂν ἡ βία εἶναι ἀναγκαία, θὰ τὴν μετα-
χειρισθῶ καὶ μὴ θέλων. . . Ἀλλὰ πρὶν θὰ δοκιμάσω
τὴν παράκλησιν.

Καὶ σταυρώσας τὰς χεῖράς του εἰς τὸ στῆθος του
ἐξηκολούθησε.

— Δὲν σᾶς εἶπα, αὐθέντα, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ καὶ ὡς
κύριόν μου καὶ ὡς υἱόν μου; Ὑπερ τοῦ κυρίου μου
ἠμπορῶ ν' ἀποθάνω ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ μου ὅμως πρέπει
νὰ σκέπτομαι καὶ νὰ προνοῶ. Δὲν πιστεύεις τὴν ἀφο-
σίωσίν μου, Βασκογκέλλε;

— Τὴν πιστεύω, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας, κρύπτων τὴν
συγκίνησιν τῆς ψυχῆς του ὑπὸ πλαστὴν δυσαρέσκειαν.

— Ἡ ἀφοσίωσίς σου εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ τυραννικὴ,
καὶ . . .

— Καὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀρπάσουν εὐκόλα εὐκόλα
εἰ δоруφόροι τοῦ Κόντη. . . Ὅχι! Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου
δὲν Σίμων, καὶ σεῖς εἴθε τόσον ἐλεύθερος παντὸς
καλήκοντος, ὥστε νὰ ἔχητε τὸ δικαίωμα νὰ ριψοκιν-
δυνεύητε τὴν ἐλευθερίαν σας διὰ μικρολογήματα; . . .
Δὲν ὠμώσατε τὴν καταστροφὴν τοῦ προδότου ὅστις
κατέστητε τὸν βασιλέα μας τύραννον;

— Σιωπῇ! εἶπεν ὁ Βασκογκέλλος ἐπιτακτικῶς. Δέ-
ξιν νὰ μὴν ἀκούσω περὶ βασιλείας! . . . Ὡμωσα, ἔχεις
δίκαιον — ἡ ἐνθύμησις αὕτη εἶναι καὶ τῶν ἀπειλῶν

καὶ τῶν παρακλήσεών σου ἰσχυροτέρα· διὰ τοῦτο καὶ
μένω.

— Πολλὰ καλὰ. . . καὶ ἐγὼ σήμερον θ' ἀρῇ-
σω τοῦ κρεπωπύλου τὸ περιζώμα, καὶ θὰ ἐνδυθῶ
τὴν στολὴν τοῦ σαλπικτοῦ τῶν Βασιλικῶν περιπό-
λων. . . Ἔστε ἡσυχος, αὐθέντα. Ἄν ἐξυφανῇται νέα
προδοσία ἐναντίον σας ἢ ἐναντίον τῆς Δόνας Ἰνές Κα-
δαύλης, θὰ τὴν μάθω, καὶ διὰ νὰ τὴν ματαιώσω θὰ
πράξω ὅ,τι ἄνθρωπος δύναται.

Ὁ Βαλθάσαρ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξελθῇ.

— Τί κάμνουν οἱ πολῖται τῆς Λισαβώνας, ἐρώτη-
σεν ὁ Βασκογκέλλος.

— Περιμένουν τὰς διαταγὰς σας.

— Εἶναι ἀξίοπισταί;

— Μέχρι τινός.

— Εἶναι γενναῖοι;

— Ἄν εἶναι δέκα καθ' ἑνός, θὰ φοβῶνται μὲν, ἀλ-
λὰ θὰ κτυπήσουν.

Ὁ Βασκογκέλλος ἐφάνη συλλογισζόμενος.

— Ἐξωρίσθην, εἶπε μετ' ὀλίγων στιγμῶν σιωπῆς,
καὶ θέλω νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν βασιλικὴν ἀπόφασιν. Ἀλ-
λὰ καὶ ὦμωσα, καὶ θέλω νὰ ἐκτελέσω τὸν ὅρκον μου.
Ἄς εἶναι ἔτοιμοι οἱ πολῖται τῆς Λισαβώνας. Τὴν νύ-
κτα ταύτην, ἂν μὲ συνδράμουν, ἀπαλλάττονται ἀπὸ
τὸν τυραννίσκον ὅστις καθ' ἑκάστην τοὺς περιυβρίζει.
Τὴν νύκτα ταύτην προσβάλλομεν τὴν αἰσχρὰν ἐκείνην
φρουράν, ἥτις μολύνει καὶ ἀτιμάζει τὴν κατοικίαν τοῦ
ἡγεμόνος. . . — Θέλεις νὰ διαβιάσῃς τὰς διαταγὰς
μου εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν συνοικιῶν;

— Προθυμότητα.

Τότε λαβὼν ὁ Σίμων τὰς πινακίδας του, ἔγραψε
διάφορα γραμμάτια, καὶ παρέδωκεν αὐτὰ εἰς τὸν Βαλ-
θάσαρ.

— Καὶ τώρα ἔχετε ὑγίαν, αὐθέντα, εἶπεν αὐτός.
Προβλέπω ὅτι ἡ ἡμέρα μου δὲν θὰ περάσῃ ἀργῇ, καὶ
σπεύδω νὰ τὴν ἀρχίσω.

Μόλις δ' ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας του ὁ Βαλθάσαρ καὶ
θέσας τὸν πέδα του εἰς τὴν ὁδόν, εἶδε μακρόθεν τὸν
Ἀσκάνιον Μακαρόνην. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐκεῖνος εἶδεν
αὐτόν, καὶ εἰς ἀμοτέρους συγχρόνως ἐπῆλθεν ἡ ἰδίᾳ
ιδέα.

— Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος ὅστις μὲ χρειάζεται, εἶπον καθ'
ἑαυτοὺς.

Διότι τῷ ὄντι ὁ μὲν Βαλθάσαρ ἐζήτηι αὐλόδουλον
τινα, ἓνα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τῶν ἀναστρεφόμενων
εἴτε δι' ἑαυτοὺς, εἴτε διὰ τοὺς κυρίους των, εἰς τὰς
ἀνωτέρας ἢ ταπεινότερας ραδιουργίας, δι' οὗ νὰ μάθῃ
τὰ διατρέχοντα, καὶ πληροφορηθῇ ὅπως κίνδυνος
ἡπείλει τὸν Βασκογκέλλον καὶ τὴν Δόναν Ἰνές. Ὁ
δὲ Μακαρόνης ἐζήτηι ἄνθρωπον ἄτρομον συγχρόνως
καὶ εὐρωστον, τὰ πάντα τολμῶντα, καὶ δυνάμενον νὰ
ἐπιχειρήσῃ τὰ πάντα, ὥστε τῷ ὄντι δι' ἀμοτέρους δὲν
ὑπῆρχε καλλήτέρα δυνατὴ συνάντησις.

Ὁ Μακαρόνης ἐξηκολούθησε προχωρῶν, τὸν ἀδιά-
φορον προσποιούμενος, ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν, στραβὰ
τὸν πῖλον, τὴν χεῖρα ἔχων εἰς τοῦ ξίφους του τὴν λα-
βὴν, καὶ ὑποτονθορίζων μελωδίαν τινὰ τοῦ Κύρ Ἰωάννου
Βαπτιστοῦ τοῦ Λούλλη, τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας
τοῦ Βασιλείως τῆς Γαλλίας. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἐμελέ-
τα πᾶν ἄλλο παρὰ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Βαλθάσαρ.
Αὐτὸς δὲ πάλιν διερχόμενος ἐμπρός του, τὸν ἐχαιρέ-
τησεν ὡς συνηθίζουσιν οἱ στρατιωτικοὶ πρὸς τοὺς συστρα-
τιώτας των, καὶ διέβη.

— Μὰ τὸν μαγικὸν πεντάχορδον τοῦ καλοῦ μας
Λούλλη, καὶ τὸν κύκλόν του ὅπου ἐτραγυθεύσα, ἀνέ-

κραξεν ὁ Παταυός, — δὲν εἶναι ὁ φίλατός μου σύγ-
τροφος, ὁ σαλπικιτῆς Βαλθάσαρ;

— Ὁ ἴδιος, κύριε Ἀσκάνιε.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἡμποροῦσα καὶ νὰ μὴ σὲ γνωρίσω.
Εἶναι τόσος καιρὸς ὅπου δὲν σὲ εἶδαμεν.

— Προχθὲς ἤμην εἰς τὴν πλατεῖαν, εἶπεν ὁ Βαλ-
θάσαρ, δεικνύων τὴν παρειάν του πληγωμένην ἀκίμῃ
ἀπὸ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους τοῦ αὐλικοῦ.

— Καὶ δι' αὐτὸ τὸ ψύλλου πήδημα ἔμεινες δύο
ἡμέρας κατὰχλειστος εἰς τὸν οἶκόν σου; . . . Αἶ! Μή-
πως, αὐθέντα Κύριε Βαλθάσαρ, ἐκληρονομήσατε κἀνένα
πλούσιον, καὶ ἀναπαύεσθε ἀφροντίς τώρα;

— Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα τί συνέβη εἰς τὰ ἀ-
νάκτορα; ἐρώτησεν ὁ Βαλθάσαρ ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ.

— Ὁ Παταυός ἐκτύπησεν εἰς τὸν κόλπον του, πλήρη
χρυσῶ.

— Πολλὰ πράγματα, ἀδελφοῦλη μου, πολλὰ πράγ-
ματα, εἶπε.

— Εἰπέτε μέ τα, Κύριε Ἀσκάνιε, ἀπήντησεν ὁ Βαλ-
θάσαρ, ἀφρων πάντοτε πρὸς τὴν πρόθεσίν του.

— Φίλε μου, μοὶ δίδεις ἀφορμὴν νὰ σ' ἀποκριθῶ
μὲ ἕν παράγραμμα ἢ Καλαμβούριον, ὡς ἐλέγαμεν ἡ-
μεῖς οἱ εὐγενεῖς τῆς Γαλλικῆς αὐλῆς. Αὐτὰ δὲν λέ-
γονται, ἀλλὰ συλλέγονται, εἶπε κομπάζων καὶ
ἐπιδεικνύων εἰς τὴν παλάμην του ὡς εἰκοσι φλωρία.

— Ὁ Κύριος Βαλζάκος ἤθελε μὲ φονήσῃ δι' αὐ-
τὸ τὸ παράγραμμα.

— Χρυσόν; πρέπει πολὺ νὰ ἡργάσθητε διὰ νὰ κερ-
δίσητε τόσον χρυσόν.

— Αἱ τίποτε! ἐδόχθησα τὸν Βιντιμίλλην, κ' ἐκεῖ-
νος μ' ἔδωκε τὰ μέτα τοῦ νὰ παρουσιάσωμαι ἀναλο-
γώτερον τῆς καταγωγῆς μου . . . Καὶ σὺ πτωχα-
δελοῦμαι μου, χορεύουν πάντοτε εἰς τὸ ταμεῖόν σου
ποντικοί;

— Ἐχω πέντε βεάλια, δηλαδή μίαν δραχμὴν,
κύριε Ἀσκάνιε.

— Ἡξευρα ἄλλοτε τί εἶναι τὸ βεάλιον τὸ ἐλη-
σμόνησα τώρα. — Θέλεις νὰ κερδίσης πέντε τετραπλᾶ;

— Ποτὲ δὲν ἤξευρα τί εἶναι τὰ τετραπλᾶ, ἀλλὰ τὸ
μυθῶμαι. Θέλω, μάλιστα.

— Χωρὶς νὰ ἡξεύρης τί πρέπει νὰ κάμῃς διὰ νὰ
τὰ κερδίσης;

— Πόσα ἀξίζουσι τὰ πέντε τετραπλᾶ;

— Εἰκοσι εἰκοσάδραχμα.

— Χωρὶς νὰ ἡξεύρω.

Εὖγε! τώρα μ' ἀρέσεις· ἀνέκραξε καγχάζων ὁ
Μακαρόνης.

Τοῦ Βαλθάσαρ τὸ πρόσωπον ἔμεινεν ἀμετάβλητον
καὶ σοβαρόν. Ἄν καὶ ἀφελὴς τὸν χαρακτῆρα καὶ
ἀμέτοχος δόλου, ἀλλ' εἶχεν εἰς τὴν πάλιν ταύτην τῶν
λόγων τὸ ἀδιαφιλονεικῆτον πλεονέκτημα τῆς ἀταραξίας
ὑπὲρ τὸν λόλον καὶ ἀπερίσκεπτον Ἰταλόν. Ἀπὸ τῆς
ἀρχῆς τῆς συνδιαλέξεως τῶν ἐννοήσας ὅτι ὁ Ἀσκά-
νιος ἐδυσοδόμειεν ὑπεύθυνόν τι σχέδιον, καὶ ἤθελε νὰ
τὸν μεταχειρισθῇ, περιέμενε τὴν πρότασίν του, ἐπ'
ἐλπίδι ὅτι ἴσως τὸ σχέδιον τοῦτο εἶχέ τινα σχέσιν
πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὃν ἤθελε νὰ περικαλύψῃ διὰ τῆς
ἀφοσιώσεώς του ὡς δι' αἰγίδος ἀδιατρύτου. Ὁ δὲ Ἀ-
σκάνιος, ἂν καὶ μὴ προσδοκῶν ὅτι τότεν εὐκόλως ἡ-
θελεν ἐπιτύχει, δίδει ἐγνώριζε τὸν Βαλθάσαρ, καὶ
πολλάκις ἐχλεύασε τὰς προλήψεις του, ὡς ἐκάλει
αὐτὰς, εἰς τὴν περίστασιν ὅμως ταύτην δὲν ἐδυσιπστή-
σεν οὐδαμῶς. Ὁ ἴδιος ὢν ἐξ ὀλοκλήρου διεφθαρμένος,
δὲν ἐξεπλήττετο περὶ τῆς τῶν ἄλλων διαφορᾶς·
ἀλλ' ἡ τόσον εὐκόλος ἐπιτυχία του τῷ ἐφάνη ἀξία
σχέψεως, καὶ ἐσυμπέρανεν ὅτι ὁ Βαλθάσαρ ἦν πονη-

ρότερος ἀρ' ὅ,τι ἐφαίνετο, καὶ ὅτι ἔως τότε ἐπροσποι-
εῖτο. Ἦ δὲ ἀνακάλυψις αὕτη ἠῤῥῆσε τὴν ὑπόληψιν
τοῦ πρὸς τὸν σαλπικιτῆν.

— Φέρ' ἐδὼ τὸ χέρι, τὸν εἶπε. Ἦθελα ἅμ' ἔπος
ἅμ' ἔργον, καθὼς λέγουν. Νὰ σὲ δέσω τὰ μάτια,
καθὼς εἰς τὰς μυθιστορίας, καὶ νὰ σὲ φέρω εἰς τὸ μέ-
ρος ὅπου θὰ ἐργασθῇς. Ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον, καὶ πρέ-
πει νὰ σ' ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα. Ὑπάρχει κάπου εἰς
τὸν κόσμον μία κυρία, ὀνομαζομένη Ἰνὲς Καδαυάλη...
Ἄκουσε καλά.

Ἡ συμβουλὴ ἦν ἐντελῶς περιττή.

— Εἶναι ὥραία, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀσκάνιος, ὥραιο-
τέρα τῆς ἀναδυομένης Ἀφροδίτης, ὡς ἔλεγεν ὁ συγ-
γραφεὺς τῆς Συλλύβιας, — τρόφιμος τῶν Μουσῶν γνῶ-
ριμός μου εἰς Γαλλίαν, εἰς τὸν οἶκον Σουβίσης. —
Εἶναι καθαρά καὶ σεμνή. Θέλω νὰ τὴν ἀρπάσω.

— Θέλεις νὰ τὴν ἀρπάσῃς, ἐπανελάβε ψυχρῶς ὁ
Βαλθάσαρ.

— Ὁ Ἰταλὸς ἔλαβε τὸ πέρας τοῦ μυστακός του με-
ταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λειχανοῦ του, καὶ στρίψας
αὐτὸ μὲ μευδίαμα προπετέστατον,

— Φίλτατε, τὸν εἶπε, σὲ πληρώνω, μὴ μὲ ὀμιλεῖς
ἐνικῶς . . . Ναί, θέλω νὰ τὴν ἀρπάσω.

— Αἱ! εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ, — καὶ ἐγὼ πρέπει . . . ;

— Ναί, καθὼς λέγεις . . . Σὲ συμφέρει;

— Διατὶ ὄχι;
Προφέρων δὲ τῇ προσελῇ ταύτην φράσιν του μετὰ
τῆς συνήθους ἀταραξίας, ὁ Βαλθάσαρ ὕψωσε τὸ βλέμμα
πρὸς τὸν Ἀσκάνιον. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ βλέμμα τοῦτο
εἰχέ τι δυσαρεστήσαν τὸν καλὸν ἱππότην τοῦ Παταυίου,
διότι ἐπισθοδρομήσας ἐν βῆμα, καὶ ὑποψίαν ἐκφράζων
εἰς τὴν μορφήν του,

— Θέλεις, ἐρώτησε, προκαταβολήν;

— Χωρὶς ἀμφιβολίαν. Ὅμως ἀπαίτῳ καὶ ἐξήγησιν.
Ἡ μὴ ἐλέγετε τίποτε, ἢ πρέπει ὅλα νὰ τὰ εἰπῇτε,
αὐθέντα κύριε Ἀσκάνιε. Μέσος ὁρος δὲν ὑπάρχει. Ἀρ'
οὐ ἡρχίστατε, τελειώσατε.

— Δὲν περιμένεις, ἐλπίζω, νὰ σὲ εἰπῶ καὶ τὸ ὀ-
νομα . . .

— Ὡ! βέβαια. Ὅταν ἐργαζώμεθα, θέλομεν νὰ ἡ-
ξεύρωμεν διὰ ποῖον.

— Τὸ ἀγνοῶ καὶ ἐγώ.

— Τότε λοιπὸν, Κύριε Ἀσκάνιε, τρέχω ἀμέσως εἰς
τὰ ἀνάκτορα, εὐρίσκω τὸν Λουδοβίκον Σούζαν, Κόμη-
τα Καστελμελγῶραν, καὶ τῷ λέγω ὅτι Παταυός τις,
δούλος τοῦ Κόντη, σχεδιάζει ν' ἀρπάσῃ τὴν γυναῖκα
τὴν ἐποῖαν αὐτὸς ὁ Κόντης χθὲς τῷ ὑπεσχέθη εἰς τὸ
ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος.

— Πῶς! εἶπεν ὑπὸ θάμβους ψελλίζων ὁ Μακαρόνης,
τὸ ἡξευρες τοῦτο;

— Δὲν φρονεῖτε ὅτι ὁ Κόντης, διὰ νὰ φανῇ ἀθῶος,
θὰ κρεμάσῃ τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος Παταυόν, καὶ ὅτι ὁ
πτωχὸς Βαλθάσαρ θὰ λάβῃ πρὸς ἀμοιβὴν περισσότερα
τῶν πέντε τετραπλῶν;

— Σοὶ δίδω δέκα.

— Ὁ Βαλθάσαρ κατέστειλε περιφρονήσεως ἐπιφώνημα
ἀναθάν εἰς τὰ χεῖλιν του, καὶ ἀπήντησεν ἀφελῶς.

— Ἐχετε, κύριε Ἀσκάνιε, ἀκατομάχητα ἐπιχει-
ρήματα . . . Ποῦ θὰ γίνῃ τὸ πρᾶγμα;

— Ἦτον κερδοσκοπία, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰταλός,
ἀναπνέων ὡς ἄνθρωπος ἀπαλλαγείς ἀπὸ μέγα βάρος.

— Ὁ τόπος εἶναι ἀμφίβολος, προσέθηκε μεγαλοφῶ-
νως· ἀλλ' ὁ καιρὸς εἶναι τὴν νύκτα ταύτην, εἰς τὸ
βασιλικὸν κυνήγιον.

— Αἱ! ὑπάρχει ἀπόψε βασιλικὸν κυνήγιον, εἶπε
βραδέως ὁ Βαλθάσαρ. — Πόσον ἀνόητος νὰ φαντασθῶ

καὶ μίαν μόνον στιγμήν ὅτι ἦτον δυνατόν ὁ Κόντης νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιοῦτον τόλμημα κατ' οἰκογενείας τόσον εὐγενούς! Τὸ ὄνομα τοῦ θύματος, ὁ τόσος χρυσὸς τόσον ἀφειδῶς διδόμενος, μ' ἐξηγούν . . . ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω τὸ ἔμαθα, αὐθέντα Κύριε Ἀσκάνιε! ἐννοῶ ὅτι διὰ τὸν βασιλεῖα θὰ ἐργασθῶμεν ἀπόψε.

Ἄλλ' ὁ Παταυὸς ἀπήντησε μὲ ἔκφρασιν προσώπου ἀμφίβολον καὶ διφορούμεν.

— Πολὺ ἤργισας νὰ τὸ ἐννόησῃς, φίλτατε.

— Τί βλέπτει, ἀφ' οὗ τὸ ἐννόησα; . . . Λοιπὸν, αὐθέντα, ἀπόψε περιμένετε με.

Καὶ στρέψας ὁ Βαλθάσαρ τὰ νῦτα, ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ, στοχαζόμενος ὅτι ἤρκει μίαν μόνον λέξιν νὰ εἰπῇ εἰς τὴν κόμισσάν διὰ νὰ προλάβῃ τὸν κίνδυνον. Ἄλλ' ὁ Παταυὸς συλλαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τὸν βραχίονα,

— Εἰς τὸν τόπον, παρακαλῶ, τὸν εἶπε. Γνωρίζεις πολλὰ καλὰ ποῦ εὐρίσκεται ὁ Καστελμελχώρας; διὰ τοῦτο δὲν σ' ἀρῇω σήμερον οὔτε βῆμα ἀπὸ πλησίόν μου.

Καὶ πλησιάσας εἰς τὰ χεῖλη του συρίκτραν, ἐφύσησεν ἰσχυρῶς, καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς ὁδοῦ ἐφάνησαν διὰ μιᾶς οἱ Προπέται τοῦ Βασιλέως.

— Δὲν τοὺς ἔφερα ἐδῶ διὰ σέ, φίλτατε, ἐξηκολούθησεν. Ἀλλὰ περιέμενα ἐδῶ ἕνα νέον . . . Οἱ κατὰσκοποι τοῦ Κόντη τὸν παρηκολούθησαν χθὲς ἕως αὐτὴν τὴν ὁδὸν, καὶ ἔχω τὴν ἐντολὴν νὰ τὸν συλλάβω. Εἶναι ὁ Σίμων Βασκογκέλλος, ἐκεῖνος ὅστις ἐξέυρισε τὸν Κόντην . . . ἤξεύρεις;

— Ἡξεύρω . . . ἀλλὰ τι; ἔχεις ἴσως σκοπὸν νὰ μὲ κρατήσῃς φυλακισμένον;

— Τοιοῦτον τι μοὶ φαίνεται, ὡς τὸ ἐσπέρας.

Ὁ Βαλθάσαρ συνέλαβε κατ' ἀρχὰς τὴν ἰδέαν ν' ἀντισταθῇ. Ἀλλὰ τοῦ Σίμωνος ἡ ἐνθυμήσις τὸν ἀνεχαίτισε.

— Θὰ νικηθῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἀπὸ τὸ πλῆθος, καὶ θὰ νικηθῶ χωρὶς νὰ τὸν σώσω.

— Μὴ φοβῇται, ἐπανελάθεν ὁ Ἀσκάνιος. Θὰ φροντίσωμεν νὰ σοὶ ἀρέσῃ ἡ αἰχμαλωσία σου! φυλακὴν θὰ ἔχῃς τὸ οἰκωλιεῖον τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Στερεώματος, καὶ ἂν σ' ἀρέσῃ, σοὶ στέλλω καὶ τὴν γυναῖκά σου διὰ νὰ σέ διασκεδάσῃ.

— Αὐτὰ ὅλα ἀλλάζουν τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ ἀδιαφόρως. Μία ἡμέρα εἶναι σύντομος καιρὸς, καὶ τὸ καλὸν κρασί δὲν εἶν' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα. Ἄς πηγαίνωμεν, κύριε Ἀσκάνιε.

Ὁ Ἰταλὸς ἔφερε τὸν αἰχμαλῶτον του εἰς τ' ἀνάκτορα, καὶ ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν του. Τῷ ἔφερε καλὸν οἶνον, καὶ τῷ ἔστειλε τὴν γυναῖκά του. Ἀλλὰ τίς ἤμπορεῖ ποτὲ ὅλα νὰ τὰ ἐνθυμῇται; καὶ ὁ καλὸς τοῦ Παταυῖος ἱππότης ἐλησμόνησε ν' ἀπαγορεύσῃ καὶ τὴν ἔξοδον αὐτῆς ἀπὸ τ' ἀνάκτορα ὥστε μετ' ἐλίγον ἐπέστρεφεν αὐτὴ εἰς τὴν Λισαβῶνα, φέρουσα τοῦ Βασκογκέλλου τὰ γράμματα διὰ τοὺς ἀρχηγούς τῶν συνοικιῶν, καὶ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Βαλθάσαρ πρὸς τὴν Κόμισσαν Καστελμελχώραν.

Ὁ δὲ Ἀσκάνιος, ἅμα φθὰς εἰς τ' ἀνάκτορα, ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ζητήσῃ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν Κόντην, ὅστις καὶ εὐθὺς τὸν εἰσήγαγεν.

— Ἡ Ἐξοχότης σας, ἐρώτησεν ὁ Παταυὸς, ἐξέτελεσε τὸ μέρος τοῦ ἔργου τῆς; Θὰ ἔχωμεν ἀπόψε βασιλικὸν κυνήγιον;

— Περιττὸν νὰ τὸ ἐρωτήσῃς. Ὅταν πρόκηται περὶ τινος ἀφροσύνης, ὁ Ἀλφόνσος διατάζει ποτέ; . . . Καὶ σὺ, ἐπέτυχες;

— Ὑπὲρ πᾶσαν ἐλπίδα. Εὔρον ἄνθρωπον ἱκανὸν ν' ἀρπάξῃ αὐτὸς μόνος τὸν θησαυρὸν καὶ ἂν δέκα τὸν φυλάττουν στρατιῶται, καὶ νὰ τὸν φυλάξῃ καὶ ἂν δέκα θέλουν νὰ τὸν ἀρπάξουν.

— Ἡῦρες ἀμίμητον ἄνθρωπον!

— Θὰ ἰδῇτε τὸ ἀποτέλεσμα. — Εἰς τὸν θόρυβον ἡ Δόνα Ἰνὲς ὅα γίνῃ ἀφαντος. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ὅστις θὰ τὴν ἀρπάξῃ θὰ φανῇ εἰς αὐτὴν ὅχι ἄρπαξ, ἀλλὰ σωτήρ, ὅστις θὰ τὴν φέρῃ ὡς εἰς ἀσυλὸν ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν προστασίαν τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος, καὶ . . .

— Θαυμασία ἐπίνοια! ἀνέκραξεν ὁ Κόντης.

— Καὶ τὸ μικρότερον δεῖγμα εὐγνωμοσύνης, ἐπρόσθεσεν ὁ Παταυὸς, ὅπου ἡμπορεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὸν γενναῖον ἐλευθερωτὴν τῆς . . .

— Εἶναι νὰ τὸν νυμφευθῇ.

— Τότε χαίρετε, κύριε Δουξ Καθαυάλε! ἀνέκραξεν ὁ Παταυὸς μετ' ἐμφάσεως.

— Δέχομαι τὸν οἰωνόν, καὶ δὲν θὰ μετανέστης διὰ συνετέλεσας εἰς τὴν εὐτυχίαν μου.

Ὁ Ἀσκάνιος ἀνεχώρησε περιχαρὴς, καὶ προβλέπων ἤδη ὅλα τὰ πλούτη καὶ ὅλας τὰς ἀξίας, ὅσας ἤθελε τῷ ἐπιδαφιλεύσει τοῦ αὐλικοῦ ἡ εὐγνωμοσύνη.

Ἀφ' οὗ δ' ἐξῆλθεν, ὁ Βιντιμίλλης ἤρχισε νὰ συλλογίζεται, καὶ ἰδοὺ τῶν συλλογισμῶν του τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ὁ μικραγύρτης αὐτὸς μᾶς κάμνει τὸν ἀναπόφρευκτον. Ὅταν γίνω Δουξ Καθαυάλος θὰ τὸν στείλω εἰς τὴν Βρασίλιαν, — ἐκτὸς ἂν εὕρω ἀφορμὴν νὰ τὸν φιλοξενήσω διὰ βίου εἰς τοὺς οἰκίσκους τοῦ Λιμοσιόρου (α).

IB'.

Οἱ Ἱππῶται τοῦ Στερεώματος.

Εἰς τ' ἀνάκτορα τῆς Ἀλκαντάρας ὑπῆρχεν εὐρύχωρος τις αἴθουσα, ἐν ἣ ἀπὸ Ἰωάννου τοῦ Δ' συνεδρίαζον εἰς κατεπειγούσας περιστάσεις οἱ ὑπουργοὶ μετὰ τῶν μεγιστάνων καὶ μετὰ τῆς Βουλῆς τῶν Εἰκοσιτεσσάρων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπὶ Ἀντιβασιλείας αἱ συνεδριάσεις αὐτὰν προεδρεύοντο ὑπὸ τῆς βασιλίσσης εἰς τ' Ἀνάκτορα τῆς Χαδρέγας, διὰ τοῦτο ἡ αἴθουσα αὕτη προσδιωρίσθη εἰς ἄλλην χρῆσιν, εἰς τὰς ἐπισήμους καὶ κωμικὰς ἐνταυτῇ συνελεύσεις τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Στερεώματος.

Ἀγνοεῖται τίς ἦν κυρίως ὁ λόγος τῆς συστάσεως τοῦ γελοίου τάγματος τούτου, εἰς ὃ κατηριθμοῦντο καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ οἱ αὐλικοὶ του, καὶ ὁ ἔσχατος τῶν αὐλικῶν Περιπόλων. Ὑποτίθεται δὲ ὅτι, ἐπειδὴ ἡ εἰς τοὺς περιπόλους τούτους κατάταξις ἀπῆιτε πρόσχημα καὶ μυστικότητος, ὁ Κόντης, ἢ ἄλλος τις τῶν κολάκων τοῦ κακοδαίμονος Ἀλφόνσου τοῦ ΣΤ', ἐπένοησε, πρὸς διασκέδασιν τοῦ βασιλέως, νὰ καταστήσῃ τὴν τελετὴν τῆς ἐγγραφῆς παντὸς νεοσυλλέκτου θαυτρικὴν καὶ πομπώδη. Οἱ Σταθεροὶ, ἡ πεζοὶ, εἰσῆγοντο ἐν συνελεύσει τῶν ὁμοθαμίαντων, οἱ δὲ Προπέται, ἡ ἱππεῖς, ἐν πλήρει συνεδριάσει ἔδου τοῦ τάγματος. Οἱ εὐγενεῖς δὲ, ἔχοντες ἀνάδοχόν τινα εὐγενὴ καὶ αὐτὸν, ἐδέχοντο τὸν βασιλικὸν ἀσπασμὸν ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου, συγκειμένου ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ τάγματος, καὶ ὑπὸ ἀντιπροσώπων τινῶν τῶν ἀπλῶν ἱπποτῶν. Ὁ Ἀλφόνσος ἦν δικαιοματικῶς ὁ πρόεδρος, ἀλλ' ὁ Κόντης ἦν ἀληθῶς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πολυανθρώπου τούτου τάγματος, τῆς μάλιστα ταύτης τῶν κατοίκων τῆς Λισαβῶνος. Οἱ δὲ ταξίαρχοι καὶ λοιποὶ ἀξιωματικοὶ ἦσαν, τινὲς μὲν, ἀλλ' ὀλίγιστοι οὗτοι, ἐξ εὐπατριδῶν, δεχθέντες εἴτε ἐκ φιλοδοξίας, εἴτε ἐξ ἀδρανείας χαρακτηρῶς τὸ τοιοῦτον ὄνειδος, οἱ

δὲ πλεῖστοι χυδαῖοι μεταποιηθέντες, ὡς ὁ Βιντιμίλ-
λης, εἰς εὐπατριδας.

Ἄν καὶ βδελυτόμενοι τὴν αἰσχροτάτην αὐτὴν πα-
ρωδῖαν πράγματος καθ' ἑαυτὸ εὐγενεστάτου τε καὶ
καλλίστου, τῶν ἵπποτικῶν διατάξεων, ἀναγκαζόμεθα
ὅμως νὰ τὴν περιγράψωμεν ἐνταῦθα, ὡς ἀναγκαῖον
συμπλήρωμα τῆς εἰκόνος τῆς αὐτῆς τοῦ Ἀλφόνσου,
καὶ προσέτι ὡς συντείνουσιν πρὸς κατάληψιν διαφό-
ρων μερῶν τοῦ δηγῆματος τούτου.

Ἡ κωμωδία ἤρχισεν εἰς τὸν Βασιλικὸν θάλαμον.
Ἄμα τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ λύ-
χνοι ἀνῆπτοντο, οἱ αὐλικοὶ ὅλοι ἀπέσπασαν ὁμοθυμα-
δὸν καὶ συγχρόνως τὰ παράσημα τῶν ἀπὸ τοῦ στῆθός
των, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀλφόνσος ἀπεδύθη τὸν μεγαλόσταυ-
ρον τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ταινίαν τοῦ Χρυσοῦ Δέρα-
τος, παράσημα ἅπερ τῷ ἐπεμψε Φίλιππος ὁ Βασι-
λεὺς τῆς Ἰσπανίας, ὡς ἐχθρὸς εὐγενῆς καὶ φιλόφρων.
Τῷ ἔρριψε δὲ περὶ τὸν τράχηλον εἰς τῶν ἀξιωματι-
κῶν ἄλυσσιν καταστίλβουσιν καὶ διάλιθον, ἐξ ἀστέρων
συγκειμένην ἀκτινωτῶν καὶ ἐξ ἡμισελήνων. Ἄμα δὲ
δοθέντος τοῦ συνθήματος τούτου, εἰς ὧν τὰ στῆθι
ἐφάνη λάμπον διὰ μιᾶς παράσημον ἀστεροειδῆς, ἔχον
ἐπὶ τοῦ ἀστέρος μνήσκον μὲ τὰ κέρατα ἐστραμμένα
πρὸς ἄνω. Κήρυξ δὲ, φέρων τὴν στολὴν τοῦ τάγματος
τῶν νυκτερινῶν περιπόλων, ὁποῖαν τὴν περιεγράψα-
μεν ἐναρχόμενοι τοῦ δηγῆματος τούτου, ὕψωσε ση-
μαίαν κυανὴν, ἔχουσαν ἐπηγρασμένα τοῦ τάγματος
τὰ ἐμβλήματα, καὶ εἶπε·

— Κύριοι τοῦ ἀστέρος καὶ τῆς σελήνης, ὁ ἥλιος
ἐνίκηθη, ὁ κόσμος ἡμέτερος!

— Πῶς σοὶ φαίνεται, κομητίσκει μου, τοῦτο; ἐρώτη-
σεν ὁ Ἀλφόνσος τὸν Καστελμελχώραν, ἰστάμενον ὀρ-
θῖον παρὰ τὸ θρονίον του.

— Ὡραῖον θέαμα καὶ ἀγχιουστάτη ἀλληγορία,
Βασιλεῦ.

— Ἡ ἰδέα εἶναι ἐδική μου . . . Ἀλλὰ δὲν εἶδες
ἀκόμη τίποτε. Πρόσμεινε.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀνέστη. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς Βασιλεὺς,
ἀνίκανος νὰ διατηρήσῃ ἀνδρικὴν κᾶν ἐπὶ τοῦ θρόνου
ἐμβριθεῖαν, ἀνελάμβανεν εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἀξι-
οπρέπειαν σχήματος ἀνοίκειον καὶ γελοῖαν.

Ἄν καὶ οὔτε πρώτην οὔτε ἑκατοστήν νικῶμεν
παύτην τὴν νύκτα κατὰ τοῦ αὐθάδους ἀνταγωνιστοῦ
ἡμῶν, τοῦ ἡλίου, εἶπε σοβαρῶς, χαίρομεν ὅμως οὐχ
ἥττον δι' αὐτὴν εἰλικρινῶς καὶ ἐκ βάθους καρδίας. —
Ἦδη δὲ, ἐπειδὴ ὁ κόσμος εἶναι ἡμέτερος, πρέπει ἐμ-
φρὼνως νὰ κυβερνήσωμεν, καὶ διὰ τοῦτο ἂς μεταδῶ-
μεν εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν διασκέψεων.

Οἱ αὐλικοὶ παρετάχθησαν ἑκατέρωθεν, καὶ ὁ βασι-
λεὺς διέεθ μεταξὺ αὐτῶν, βαδίζων ἀξιοπρεπῶς, καὶ
στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Καστελμελχώρου,
προπορευομένου τοῦ κήρυκος, καὶ κινουντος τὴν ση-
μαίαν. Εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς ἀναβάθρας ὁ
βασιλεὺς ἐστάθη, καὶ

— Κύριοι, εἶπεν, εἶδε κἀνεῖς σας τὸν ἀγαπητὸν
ἡμῶν Κόντην;

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

— Διότι, ἐπανελάβεν ὁ Ἀλφόνσος, τὸ κομητίδιον
τοῦτο τὸν ἀναπληροῦ θαυμάσια. Μὰ τὴν ζωὴν μου
δὲν ἐννοῶ διατὶ ὁ Βιντιμίλλης ἀκόμη δὲν τὸν ἐδολο-
φώνησε.

— Ἄν τὸ ἐλθσμὸνῃ, ἡμπορεῖ ἀκόμη νὰ τὸ ἐν-
θυμηθῇ, ἐπιθύριεν ὁ δευτερότοκος Κάστρος.

— Ἦκουσας, κομητίσκει, τί λέγει; Εἶναι νοστιμώ-
τατον πρᾶγμα. Ἐπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Κάστρον
διὰ τὴν παρατήρησιν.

Μετὰ ταῦτα δὲ κατέβη ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐστάθη πάλιν
ἐμπρὸς τῆς ἠγεωγμένης θύρας τῆς αἰθούσης τῶν
διασκέψεων. Ἀφήτας δὲ τὴν χεῖρα τοῦ Καστελ-
μελχώρα,

— Κύριε Κόμη, τῷ εἶπεν, αἱ διατάξεις ἀξιοῦσιν νὰ
μείνητε ἔξω. Ὅταν εἶναι καιρὸς, θὰ εἰσέλθῃτε.

Εἰσελθόντος δὲ τοῦ Ἀλφόνσου μετὰ τῆς συνοδείας
του, αἱ θύραι ἐκλείσθησαν, καὶ ὁ Καστελμελχώρας
ἔμεινε βεθυθισμένος εἰς τὴν σκοτειάν.

Τότε ἀόριστός τις τὸν κατέλαβε ταραχὴ, καὶ ἡσθάν-
θη βιαίως πάλλουσιν τὴν καρδίαν του. Ἀλλ' αἰφνης
δύο εὐρωστοὶ χεῖρες συνέλαβον τὰς ἰδικάς του, καὶ
τὰς συνέσφιγγαν ὡς ἂν ἦσαν χεῖρες σιδηραῖ.

— Προδότη, ἄτιμε, ψεῦστα, εἶπε φωνὴ τις τόσον
πλησίον του, ὥστε ἡσθάνθη τὴν πνοὴν τοῦ εἰπόντος
ψάσασαν τὸ πρόσωπόν του.

Κατ' ἀρχὰς ἐπροσπάθησε ν' ἀποσπᾷ τὰς χεῖράς
του, ἀλλ' ὁ συνέχων αὐτὰς βραχίων ἦν πολὺ ἰσχυρό-
τερος. Ἐμεινεν ἐπομῆνως ἀκίνητος, νομίσας, ὅτι ἦν
αὕτη δοκιμασία ἀνήκουσα εἰς τὴν γελοῖαν τελετὴν, ἧς
ἔμελλε νὰ εἶναι εἰς τῶν πρωταγωνιστῶν.

— Ὁ ἀδελφός σου πάσχει, ἐπανελάβεν ἡ φωνή· ἡ
μήτηρ σου κλαίει· ὁ πατήρ σου σὲ βλέπει καὶ σὲ κα-
ταράται . . . καὶ τὸν πλοῦτον τῆς Ἰνὲς τὸν ἀρπά-
ζουν ἄλλοι.

— Τίς εἶσαι; ἀνέκραξε τετραγμένος καὶ πεφο-
βισμένος ὁ Καστελμελχώρας.

— Ἡ μάχαιρά μου εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος
ἤγγισε τὸ στῆθός σου. — Σήμερον ὡς τότε κρατῶ
εἰς χεῖράς μου τὴν ζωὴν σου, καὶ ἔχω πολλὰ νὰ ἐκ-
δικήσω ἐγκλήματά . . . Μὴ τρέμῃς τόσον Καστελ-
μελχώρα. Σήμερον ὡς τότε σοὶ ἀφῆνω τὴν ζωὴν. Ἀθλίε!
Διὰ νὰ προδώσῃς διεπραγματεύσης, καὶ ἐζήτησας με-
γάλην τιμὴν, καὶ τὴν τιμὴν ταύτην τῆς προδοσίας
σοὶ τὴν ἀφαιροῦν!

— Εἶναι δυνατόν!

— Ἀπόψε ἀφ' οὗ κενώσης ὡς τὸν πυθμένα τὸ
ποτήριον τῆς ἀτιμίας, ἀφ' οὗ λάμψη εἰς τὸ στῆθός σου
τὸ ἄστρον τῆς αἰσχύνης, φύγε, κύριε κόμη. Πήγαινε,
κρούσε τὴν θύραν τῆς πατρικῆς σου οἰκίας, καὶ θὰ
ἰδῇς ἂν τὴν γυναῖκα, ἧς τὰ πλοῦτῃ ἐδελέασαν τὴν
ἄπληστον σου καρδίαν, τὴν ἔχῃς ἀκόμη εἰς τὴν ἐ-
ξουσίαν σου.

— Ἦρπασαν τὴν Ἰνὲς; ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ
ὁ Δὸν Λουδοβίκος.

— Ὅχι ἀκόμη, καὶ εἶναι ἔτι καιρὸς νὰ τὴν σώσῃς.

— Ἄς εἰσέλθῃ ὁ ὑποψήφιος! ἔκραξεν ἔσωθεν με-
γαλοφώνως ὁ κήρυξ.

— Λέγε, λέγε, εἶπεν ὁ Καστελμελχώρας· πῶς νὰ
τὴν σώσω; πῶς νὰ τὴν σώσω;

— Φύγε ἀπὸ τ' ἀνάκτορα, πήγαινε ἀμέσως εἰς τὸν
οἶκον τῶν Σουζιδῶν . . .

— Ἀνοίξατε τὰς πύλας! Ἐπανελάβεν ἡ φωνὴ τοῦ
κήρυκος.

— Πήγαινε, εἶναι ἀκόμη καιρὸς!

Ὁ Καστελμελχώρας ἔμεινε διστάζων ἐπ' ὀλίγον.

— Δοιπὸν πήγαινε, ἐπανελάβεν ὁ Βαλθάσαρ.

— Δὲν ἤξεύρω, ἐπιθύριεν ὁ κόμης· δὲν ἡμπορῶ . . .

Ἡ κλεῖς ἐστράφη μετὰ θορύβου εἰς τὸ κλεῖθρον τῆς
μεγάλης θύρας. Ἐν τῷ ἅμα δ' αὕτη ἠνοήθη, καὶ ὁ
πρόδομος ἐπλημμύρησεν ἀπὸ φῶς. Τότε, ὁ Καστελ-
μελχώρας εἶδε πλησίον του τὸν Βαλθάσαρ, ἀνορθώσαν-
τα τὸ κολοσσιαῖόν του σῶμα, καὶ δεικνύντα εἰς αὐτὸν
τὴν θύραν μὲ σχῆμα περιφρονητικόν.

— Εἰσελθε, ἄτιμε ἱππότη, τῷ εἶπε. — Καρδία δι-

εθαρμένη! ἄλλος ὁ ἀπαγρυπνήσῃ ἐπὶ τῆς μνηστῆς τοῦ Βασκογέλλου.

Αἱ σάλπιγγες τῶν βασιλικῶν περιπόλων ἀνεσάλπισαν τότε λαμπρὸν, καὶ δὴν Ἰππῶται τοῦ Στερεώματος ἦλθον νὰ παραλάβωσι τὸν Καστελμελχώραν. Εἰσῆλθε δ' αὐτὸς ὡχρὸς ὡς νεκρὸς, καὶ τὸν θάνατον ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ του. Κατόπιν του δὲ εἰσῆλθε καὶ ὁ Βαλθάσαρ, φέρων στολὴν Πρόπτεου τοῦ βασιλέως· καὶ ὁ Ἀσκάσιος, ἱστάμενος εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἱππέων, τῷ ἔνευσεν εὐμενῶς καὶ προστατευτικῶς.

Ἡ ἐπικόσμησης τῆς αἰθούσης εἰς ἣν εἰσῆλθον ὁ Καστελμελχώρας ἦν τόσον πολυτελής, ὥστε δυσκόλως ἡ φαντασία ἐδύνάτο νὰ συλλάβῃ λαμπροτέραν αὐτῆς. Ὁ Ἀλφόνσος, ἂν καὶ τὰ ἦθη του ἦσαν πάντῃ διάφορα, εἶχεν ὅμως, νομίζομεν, καὶ τινὰς ὁμοιότητάς μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ Βασιλέως Ῥένε τοῦ Ἀνιόβου. (René d'Anjou). Καὶ ἂν διαρκῶς δι' ὅλης τῆς βασιλείας του κακαὶ δὲν τῷ ἐδίδοντο συμβουλαί, μέγας μὲν μονάρχης δὲν ἤθελεν εἶσθαι ποτὲ, οὔτε ἀκόμη μονάρχης ὑπολήψεως ἄξιος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνάκτων καὶ ἀσθενῶν ἐκείνων ἡγεμόνων εἰς, εἰς οὓς ἡ ἱστορία ἔπαινον μὲν δὲν δαψιλεύει, ἀλλ' ἀπονέμει τινα συμπάθειαν. Ὁ Ἀλφόνσος εἶχεν, ὡς ὁ Ῥένε, ἐν ἑαυτῷ τὸ αἰσθημα τοῦ ἐν ταῖς τέχναις καλοῦ, ἦν προστάτης θερμὸς ὄλων τῶν μετρίων ζωγράφων ὅσοι ἐπ' αὐτοῦ ἤκμαζον ἐν Λισαβῶνι, καὶ ἀνεκαίνισεν ἐπιδεικνύοντα πολλὰ τῶν ἀρχαίων μνημείων τῆς Πορτογαλλίας. Ἡ μουσικὴ του συνέκειτο ἀπὸ ἀξιολογωτάτους τεχνίτας, μετακληθέντας πολυδαπάνως ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης· τὴν ἀπεκάλει δ' ὁ ἴδιος ὀρχήστραν, καὶ δὲν ἔχον ἐκκλησιαστικὸν, ὡς εἰσίστα εἰς τὰς ἄλλας αὐλὰς. Καὶ τέλος πρὸς ἐντελεστέραν ὁμοιότητα μετὰ τοῦ ποιμενικοῦ βασιλέως τῆς Ἀνικίας, ὁ Ἀλφόνσος ἐσύνθετε καὶ αὐτὸς στίχους. Περιττὸν δὲ νομίζομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι φρονιμώτερον ἤθελε πράξει ἂν δὲν ἐσύνθετεν.

Ὅπως δῖποτε δὲ, ἅμα ἐπρόκειτο περὶ ἐπιδείξεως καλλιτεχνικῆς αἰσθήσεως, ὁ Ἀλφόνσος μετέβαλλε φύσιν, καὶ, ἐξ ἀπερισκεψίας ἀμεριμνῶν περὶ τῆς δαπάνης, ἐσκέρπιζεν ἀρείδων τὸν χρυσὸν, καὶ ἐπεδίωκε πεισματωδῶς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πολυεξοδωτέρων φαντασιῶν του. Οὕτως ἡ αἰθουσα ὅπου συνῆλθον οἱ Ἰππῶται τοῦ Στερεώματος, ὁμοίαν ἐκατοικίαν τοῦ Θεοῦ τῆς Νυκτός. Ὁ θόλος αὐτῆς, μιμούμενος τὸν οὐρανὸν, διεποικίλετο διὰ παντοίων ἀστερισμῶν, ὑπεράνω δὲ τοῦ θρόνου, δι' ὑφάσματος διαφανοῦς, ὅπισθεν ἤρεμα φωτιζομένου, παρίστατο γιγαντιαία ἡμισέληνος. Πανταχοῦ δὲ ἐπὶ παραπετασματῶν κυνοῦ ἀνακρόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ταπήτων, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπίπλων ὄλων ἔλαμπον τὰ παράσημα τοῦ τάγματος. Ὅλοι δὲ οἱ ἀστέρες οὗτοι καταστίζοντες καὶ ἀντανανκλῶντες τὰ φῶτα πέντε μεγάλων πολυελαίων καὶ πολυπληθῶν λυχνιῶν, ἐθάμβουν τὰς ὄψεις, καὶ ἡ αἰθουσα ὁμοίαν ἐκατοικίαν ἀγνώστου τινὸς δαίμονος, θαυματουργοῦντος τὰ μάλλον ἀκατάληπτα καὶ ἀδύνατα.

Εἰς τὸν μυθὸν τῆς αἰθούσης, ἀνάκροκον παραπέτασμα ἐκάλυπτε θυρίδα ἐφ' ἧς ἴσταντο, ὡς δῆθεν εἰκόνες ἁγίων, τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Βάκχου μετὰ τῶν ἐθνικῶν συμβόλων αὐτῶν. Ἡ νοήγηση δὲ τὸ παραπέτασμα τοῦτο μόνον κατὰ τὰς ἐπισημωτάς περιστάσεις.

Ὁ Ἀλφόνσος, ὅφ' οὗ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διεσκέδασε βλέπων τοῦ Καστελμελχώρου τὴν ἐπληξιν ἐνώπιον τῆς τσαούτης πολυμελείας, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ θρό-

νου του, ὅστις ἐστηρίζετο εἰς βάθρον κεκαλυμμένον καὶ αὐτὸ δι' ἀνακρόκου διαστέρου, καὶ εἶπε·

— Πλησιάσατε, κύριε κόμη. Ἐμηνύσαμεν τὸν ἀγαπητὸν ἡμῶν Κόντην, διὰ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ ἀνάδοχός σας. . . Τί ὡχρὸς εἶσαι! . . . Τὸ παιδάριον αὐτὸ ἐραβήθη, εἶμαι βέβαιος, εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ὅπου τὸ ἀφήσαμεν εἰς τὰ σκοτεινά.

Γενικὸς καγχασιμὸς ἡσπάσατο τὸν ἀστερισμὸν αὐτὸν τοῦ Ἀλφόνσου. Ὁ δὲ Καστελμελχώρας ἐρυθρίασεν ἀγανακτῶν, καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Κύτταξ' ἐκεῖ, ἐξηκολούθειεν ὁ Βασιλεὺς, ὁ φίλτατος Βιντιμίλλης μας φέρεται κἄπως ὡς ἂν ἦτον κεφαλὴ ἐστεμμένη. Τὸν περιμένομεν καὶ δὲν ἔρχεται. . . Τίς ἐξ ὑμῶν, κύριοι, θέλει νὰ γίνῃ ἀνάδοχος αὐτ' ἐκείνου;

Κἄνεῖς δὲν ἐκίνηθη, διότι ὅλοι ἐφεβούντο τοῦ εὐνοουμένου αὐλικῷ τὸν θυμὸν. Ὅταν ὅμως ὁ βασιλεὺς ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του, τότε εἰς ἱππότης ἀπλοῦς, ἐξεληθὼν ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν Κορμασσῶν, ἐπλησίασεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βάθρου, καὶ μετὰ πολλῆς ἐμβριθείας δεκάκης ἢ δωδεκάκης προσκυνήσας,

— Μὲ τὴν ἀδειαν τῆς Μεγαλειότητός Της, εἶπε, θέτω τὸν πῖλον του ὑπὸ μάλῃν, εἶμαι ὁ στενωτέρως φίλος τοῦ τρισαγαπητοῦ Κυρίου Ἀντωνίου Κόντη Βιντιμίλλη, καὶ μετὰ πλειστής ὄσης εὐχαριστήσεως δέχομαι νὰ τὸν ἀντικαταστήσω.

— Πῶς ὀνομάζεσαι, φίλτατε; ἐρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἀσκάσιος Μακαρόνης δελλ' Ἀκουαμόνδας, Βασιλεῦ, ταπεινότατος δοῦλός Της, καὶ προθυμώτατος εἰς τοὺς ὀρισμούς Της, διὰ ξηρὰς καὶ διὰ θαλάσσης, καὶ πανταχοῦ, κατὰ Μαυριτανῶν καὶ κατὰ Χριστιανῶν, ἐτοιμώτατος νὰ διαπεράσῃ τὸ ἴδιον εὐτελεστάτον ξίφος του διὰ τοῦ ἰδίου εὐτελεστάτου του σώματος, μόνον καὶ μόνον διὰ ν' ἀποδείξῃ τὸ μυριοστημόριον τῆς ἀπειρου του καὶ ἐνθερμότητος ἀφοσιώσεως.

Ὁ καλὸς ἱππότης τοῦ Παταυίου ἐπρόφρεν ἀπνεύς ὄλην τὴν περίοδον ταύτην.

— Ἄλλο εἶδος παραχῆς! εἶπεν ὁ Ἀλφόνσος. Τί γελοῖος ἄνθρωπος εἶναι οὗτος; Αὐτὸς μᾶς ἐχρειάζετο διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν πένθυμον ἐντύπωσιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ κομητίσκου μας. . . Κόμη, θέλεις αὐτὸν δι' ἀνάδοχον;

— Εἶναι εὐγενής; ἐψιθύριεν ὁ Καστελμελχώρας;

— Οἱ ἐνδοξοὶ ἀνιόντες μου νὰ σᾶς συγχωρήσωσι τὴν ἐρώτησιν ταύτην, Ἄδν Λουδοβίκε Σούζα, ἀνέκραξεν ὁ Παταύς, ὑψῶν τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανόν. Ὁ τρίπαππός μου ἠχημαλώτισε τὸν βασιλεῖα Φραγκίσκον τῆς Γαλλίας εἰς τὴν μάχην τῆς Πανίας, καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀνδρείου ἐκείνου ἦν ἱππότης τῆς Ῥόδου, ὥστε καὶ ἔσωσε τὸν Ταξιάρχην Φίλιππον Βιλιέρον τὸν Ἀδαμονήσου, ἐν οἷς περιούσιον ἐνταῦθα ἐνδοξοὶ κύριοι πρέπει βεβαίως νὰ ἔχωσιν ἐξ ἀκοῆς.

— Θαυμάσια, μὰ τὸ ναί! ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεὺς.

— Βιπέτε, κύριε Ἀσκάσιε, μήπως εἰσθε ἴσως συγγενῆς καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Αἰνείου καὶ τοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομά σας;

— Ἐφρόνησα πάντοτε, Μεγαλειότητε, ἀπεκρίθη σπουδάζων ὁ Μακαρόνης, ὅτι ὁ γενεαλογικὸς πίναξ τῆς οἰκογενείας μου εἶναι ἑλλειπής, διότι ἀνέρχεται μόνον μέχρι τῶν καιρῶν Ταρκυνίου τοῦ Παλαιῦ, πέμπτου βασιλέως τῆς Ῥώμης· καὶ τοῦτο εἶναι δυστύχημα.

— Βλέπεις, κομητίσκα, εἶπεν ὁ Ἀλφόνσος, ὅτι εἰς ὄλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον δὲν ἡμπορεῖς νὰ εὑρῇς ἀνάδοχον εὐγενέστερον. Τὸν ἀσπασμὸν λοιπὸν, καὶ ἀσπρίτωμεν. (ἀκλουθεῖ.)